

NORGES HØYESTERETT

Den 28. januar 2014 avsa Høyesterett kjennelse i

HR-2014-00194-A, (sak nr. 2013/1195), sivil sak, anke over kjennelse,

Mikhail Shintiakov
Aleksandr Afansiev
Oleg Moisev
Jan Åge Sørheim
Alf Petter Henrik Samuelsen
Thor Bjørnar Syrstad

(advokat Sigmund Z. Berg – til prøve)

mot

Vegsund Slip AS

(advokat Dag Steinfeld)

S T E M M E G I V N I N G :

- (1) Dommer **Skoghøy**: Anken er en videre anke over kjennelse av lagmannsretten om fordeling av kjøpesummen ved tvangssalg av skip. Spørsmålet er om sjøpant for hyrekrav er foreldet etter sjøloven § 55 første ledd eller er falt bort etter tvisteloven § 33-10 første ledd bokstav f.
- (2) Mikhail Shintiakov, Aleksandr Afansiev, Oleg Moisev, Jan Åge Sørheim, Alf Samuelsen og Thor Bjørnar Syrstad tjenestegjorde om bord i MS Sveafjell mens skipet ble eid av AS Hammerfest Kysttransport. Mikhail Shintiakov, Aleksandr Afansiev og Oleg Moisev fikk ved Sunnmøre tingretts kjennelse 26. februar 2009 arrest i skipet for utestående hyrekrav på til sammen 300 000 kroner, mens Jan Åge Sørheim, Alf Samuelsen og Thor Bjørnar Syrstad ved kjennelse 25. mai 2009 fikk arrest i skipet for utestående hyrekrav på til sammen 950 000 kroner. Arrestkjennelsene ble ikke registrert i skipsregisteret, men ble umiddelbart iverksatt om bord av lensmannen i Sula. I tiden

mellom de to arrestkjennelsene ble det åpnet konkurs i AS Hammerfest Kysttransport. I desember 2009 abandonerte boet skipet etter konkursloven § 117b.

- (3) Den 21. januar 2010 inngav arresthaverne forliksklage til Sula forliksråd mot AS Hammerfest Kysttransport, dets konkursbo med påstand om fullbyrdsdom for hyrekravene. Konkursboet godtok i tilsvar klagernes påstander, og på dette grunnlag avsa forliksrådet 24. mars 2010 fullbyrdsdom for klagernes hyrekrav.
- (4) Da AS Hammerfest Kysttransport ble slått konkurs, var MS Sveafjell til reparasjon ved Vegsund Slip AS i Eidsnes. Verkstedet påberopte tilbakeholdsrett i skipet for sitt tilgodehavende, jf. sjøloven § 54. Med uimotsagte fakturer som tvangsgrunnlag fikk Vegsund Slip AS ved beslutning av lensmannen i Sula 6. januar 2011 utlegg i skipet for sitt krav, jf. tvangsfullbyrdsloven § 7-2 bokstav f. Verkstedets krav er i utleggsforretningen beregnet til 2 077 555 kroner. Etter begjæring fra Vegsund Slip AS ble skipet deretter tvangssolgt ved Sunnmøre tingrett ved bruk av medhjelper. Ved kjennelse 28. september 2011 stadfestet tingretten bud på 750 000 kroner.
- (5) I forbindelse med fordelingen av kjøpesummen oppstod det tvist mellom Vegsund Slip AS og de seks arresthaverne. Arresthaverne hevdet at deres hyrekrav var sikret med sjøpant som gikk foran verkstedets utlegg, se sjøloven §§ 52 og 54, jf. tvangsfullbyrdsloven § 7-16. I fordelingskjennelse 13. oktober 2011 la tingretten uten noen nærmere begrunnelse til grunn at hyrekravene ikke var foreldet, og som følge av dette fikk Vegsund Slip AS ikke dekning for noen del av sitt krav. Etter anke ble tingrettens kjennelse opphevd ved Frostating lagmannsretts kjennelse 25. januar 2012 på grunn av manglende begrunnelse. Tingretten avsa 10. august 2012 ny kjennelse hvor resultatet fra den første kjennelsen ble opprettholdt. Tingretten la til grunn at arresthavernes sjøpantekrav ikke var foreldet, da arrest var tatt innen ett år fra kravene oppstod, jf. sjøloven § 55 første ledd. Tingretten fant ikke grunnlag for å oppstille noen frist for arresthaverne til å begjære tvangssalg etter at de hadde fått arrest for sine krav. Tingrettens kjennelse har denne slutning:

"Kjøpesummen ved tvangssalg av Skipet MV Sveafjell med kjennesignal J8B3116, registrert i St. Vincent and the Grenadines skipsregister fordeles slik:

Rettsgebyr	9 546
Godtgjøring til medhjelper	70 000
St. Vincent & The Grenadines Register	
(USD 1050)	5 597
Hyrekrav fra mannskap v/advokat Sigmund Z Berg	664 847
Sum	<u>750 000"</u>

- (6) Vegsund Slip AS påanket tingrettens kjennelse til Frostating lagmannsrett, som 26. februar 2013 avsa kjennelse med slik slutning:

- "1. Tingrettens kjennelse oppheves.**
- 2. Mikhail Shintiakov m.fl. tilpliktes en for alle og alle for en å erstatte Vegsund Slipp AS sakskostnader med 6 500 – sekstusenfemhundre – innen 2 – to – uker fra kjennelsens forkynnelse."**

- (7) Avgjørelsen bygger på at det etter sjøloven § 55 første ledd ikke er tilstrekkelig for å hindre foreldelse av sjøpantekrav, at arrest blir tatt innen ett år etter at kravene oppstod.

Det må i tillegg kreves at tvangssalg blir begjært "så snart som mulig etter at arrest ble tatt". Dette vilkåret fant lagmannsretten ikke var oppfylt. Etter lagmannsrettens oppfatning var arresten under enhver omstendighet falt bort fordi utlegg ikke var begjært innen en måned etter at Sula forliksråds dom av 24. mars 2010 var blitt rettskraftig, jf. tvisteloven § 33-10 første ledd bokstav f.

(8) Arresthaverne har påanket lagmannsrettens kjennelse til Høyesterett. I anken gjorde de prinsipalt gjeldende at Vegsund Slip AS' anke til lagmannsretten var for sent fremsatt og derfor skulle ha vært avvist. Subsidiært hevdet de at lagmannsretten hadde tolket sjøloven § 55 første ledd og tvisteloven § 33-10 første ledd bokstav f feil når den kom til at sjøpanteretten var falt bort.

(9) Høyesteretts ankeutvalg avsa 13. september 2013 kjennelse med denne slutning:

"Anken forkastes for så vidt den går ut på at anken til lagmannsretten skulle ha vært avvist."

(10) Samtidig traff ankeutvalget beslutning om at anken over lovtolkningen vedrørende foreldelse av sjøpanterett skulle avgjøres av Høyesterett i avdeling med fem dommere, og at behandlingen skulle følge tvistelovens regler om anke over dom, jf. domstolloven § 5 første ledd andre punktum og tvisteloven § 30-9 fjerde ledd.

(11) De ankende parter – *Mikhail Shintiakov mfl.* – har i korte trekk anført:

(12) Etter sjøloven § 55 første ledd avbrytes foreldelse av sjøpant ved at det blir tatt arrest innen ett år etter at det sjøpantberettigede krav oppstod. Når arrest er tatt, består sjøpanteretten så lenge arresten står ved lag. Det er ikke grunnlag for å innfortolke noen aktivitetsplikt i sjøloven § 55 første ledd. Lagmannsretten har således tolket denne bestemmelse uriktig, og kjennelsen må derfor oppheves.

(13) Lagmannsretten har også forstått tvisteloven § 33-10 første ledd bokstav f uriktig når den har lagt til grunn at arresten er falt bort etter denne bestemmelse. Arresten stod ved lag da MS Sveafjell ble tvangssolgt. Det er ikke nødvendig med utlegg for å gjennomføre tvangssalg på grunnlag av sjøpanterett. Paragraf 33-10 første ledd bokstav f stiller ikke krav om at en dom for et sjøpantberettiget krav skal følges opp med begjæring om tvangssalg.

(14) Mikhail Shintiakov mfl. har nedlagt slik påstand:

"1. Frostating lagmannsrettens kjennelse av 26.02.2013, i sak 12-161668ASK-FROS oppheves.

2. Vegsund Slip AS tilpliktes å erstatte Mikhail Shintiakov m.fl. sakens omkostninger for Høyesterett."

(15) Ankemotparten – *Vegsund Slip AS* – har i korte trekk anført:

(16) Bestemmelsen i sjøloven § 55 første ledd om foreldelse av sjøpant er ikke begrunnet i hensynet til debitor, men i hensynet til andre realkreditorer. Etter § 52, jf. § 54 andre ledd har sjøpanterett første prioritet. Sjøpanteretten har karakter av en midlertidig sikring. Siden sjøpanterett etter § 20 første ledd andre punktum ikke kan registreres i

skipsregisteret, vil sjøpanterett være "usynlig" for omverdenen. For å unngå at sjøpanterett skal samle seg opp til skade for frivillige kredittyttere, er det viktig at sjøpanterettigheter blir realisert raskt. Det må derfor kreves at det etter at det er tatt arrest, blir iverksatt tvangsinndrivelse uten ugrunnet opphold. Et slikt fremdriftskrav må innfortolkes i sjøloven § 55 første ledd, som krever at "arresten leder til tvangssalg", og understøttes av panteloven § 6-3 første ledd, som sier at lovbestemt pant vil bli foreldet dersom ikke dekning blir gjennomført "uten unødig opphold".

(17) Under enhver omstendighet må arresten være falt bort etter tvisteloven § 33-10 første ledd bokstav f. Bestemmelsen må forstås slik at det etter at en fullbyrdsdom for et sjøpanteberettiget krav er blitt rettskraftig, gjelder en frist på en måned for å begjære tvangssalg. Når arrest faller bort etter denne bestemmelse, vil sjøpanteretten bli foreldet.

(18) Vegsund Slip AS har nedlagt slik påstand:

"1. Anken forkastes.

2. De ankende parter dømmes in solidum til å erstatte ankemotpartens omkostninger for Høyesterett."

(19) *Mitt syn på saken*

(20) Anken er en videre anke over kjennelse av lagmannsretten hvor Høyesteretts kompetanse er begrenset i samsvar med tvisteloven § 30-6 bokstav b og c.

(21) Lagmannsrettens kjennelse bygger på to avgjørelsesgrunnlag. Prinsipalt har lagmannsretten bygd på at det etter sjøloven § 55 første ledd er nødvendig for å forhindre foreldelse av sjøpanterett at tvangssalg blir begjært "så snart som mulig etter at arrest er tatt". Subsidiært har lagmannsretten bygd på at arresten falt bort etter tvisteloven § 33-10 første ledd bokstav f når arresthaverne ikke innen en måned etter at Sula forlikrads dom av 24. mars 2010 ble rettskraftig, begjærte tvangssalg.

(22) Jeg behandler først *lagmannsrettens tolking av sjøloven § 55 første ledd*.

(23) Den någjeldende sjølov av 1994 § 55 første ledd lyder:

"Sjøpanterett foreldes i løpet av 1 år regnet fra den dag da vedkommende fordring oppsto, med mindre skipet blir arrestert innen fristens utløp og arresten leder til tvangssalg. Skipet anses arrestert når arrestbeslutningen er forkynt om bord eller iverksatt om bord på annen måte."

(24) Bestemmelsen viderefører tidligere sjølov av 1893 § 248 første ledd, som ble vedtatt i forbindelse med endring av reglene om sjøpant i 1972. Endringen av reglene om sjøpant i 1972 bygger på Internasjonal konvensjon 27. mai 1967 om innføring av visse ensartede regler om sjøpanterett samt kontrakts- og utleggspanterett i skip (Brussel-konvensjonen). I konvensjonen blir foreldelse av sjøpant regulert av artikkel 8, som lyder:

"The maritime liens set out in Article 4 shall be extinguished after a period of one year from the time when the claims secured thereby arose unless, prior to the expiry of such period, the vessel has been arrested, such arrest leading to a forced sale."

- (25) Brussel-konvensjonen er ikke blitt ratifisert av Norge, men lovendringen i 1972, som ble forberedt av Sjølovkomiteen, er likevel basert på konvensjonen.
- (26) I Sjølovkomiteens utredning blir det ikke eksplisitt drøftet hvorvidt det skal stilles krav til aktivitet etter at det er tatt arrest. Komiteen kommer imidlertid implisitt inn på dette ved behandlingen av spørsmålet om når et skip skal anses å være blitt arrestert. I Innstilling VIII fra Sjølovkomiteen, 1969, side 78 heter det om dette:
- "Da fristen bare kan avbrytes ved arrest, vil det ha betydning fra hvilket tidspunkt skipet skal anses arrestert. Man antar at det ville stemme dårlig med konvensjonen om man satte tidspunktet allerede ved arrestbeslutningens avsigelse. Det må kreves at den på en eller annen måte har gitt seg utslag fysisk i forhold til skipet, og man har derfor i utkastet satt at skipet anses arrestert når arrestbeslutningen er forkynt ombord eller iverksatt ombord på annen måte. Man viser til de foreslåtte regler i tvangsfullbyrdelseslovens §§ 247 a og 253 a om vilkårene for og iverksettelse av arrest i skip. Som derav fremgår, kan arrest besluttes og iverksettes selv om skipet ikke ligger i havn, men i så fall skal skipet gå til en i beslutningen angitt havn. Den havn skipet ligger i eller kommer til, må skipet normalt ikke forlate før tvangsauksjon er holdt (eller tvangsbruk iverksatt). På nærmere angitte vilkår kan dog namsretten gi tillatelse til at skipet settes i fart mens det er under arrest. Arresten vil imidlertid like fullt beholde sin fristavbrytende virkning, forutsatt at den (formelt) står ved makt og leder til tvangsauksjon."**
- (27) Sjølovkomiteen synes i denne uttalelsen å forutsette at spørsmålet om hvordan sjøpantet skal følges opp etter at arrest er tatt, skal reguleres av de alminnelige reglene om arrest. Ved lovendringen i 1972 stod de alminnelige reglene om arrest i tvangsfullbyrdelsesloven, men ved iverksettelsen av sivilprosessreformen av 2005 ble de flyttet over til tvisteloven. Etter den dagjeldende tvangsfullbyrdelseslov av 1915 § 255 første ledd gikk rett som var ervervet ved arrest, tapt "hvis ikke utlæg i godset er gjort og dækning begjært inden et aar efter arresten". Ved særskilt kjennelse av namsretten kunne denne fristen forlenges dersom det var "grund til det", se § 255 andre ledd. Dersom ikke annet ble bestemt, måtte imidlertid tvangsdekning være begjært innen ett år etter at arresten var tatt.
- (28) Spørsmålet om den bestemmelse om foreldelse av sjøpant som vi i dag har i sjøloven av 1994 § 55 første ledd, stiller krav til aktivitet etter at det er tatt arrest, ble reist i Rt. 1980 side 1295. Høyesteretts kjæremålsutvalg kom her til at det ikke er noe vilkår for at arrest skal avbryte foreldelse av sjøpanterett, at tvangssalg blir begjært av arresthaveren. Hvorvidt det er et vilkår at tvangssalg blir gjennomført innen rimelig tid etter at arresten ble tatt, lot utvalget stå åpent.
- (29) Foreldelsesfristen for sjøpant er kortere enn de alminnelige foreldelsesfristene. Det bør derfor stilles krav om klare holdepunkter for å innfortolke et aktivitetskrav for at en arrest skal beholde sin fristavbrytende virkning.
- (30) Etter min oppfatning kan det ikke utledes noe aktivitetskrav av uttrykket "arresten leder til tvangssalg" i sjøloven § 55 første ledd. På bakgrunn av forarbeidene kan det ikke legges noe mer i denne formuleringen enn at arresten må stå ved lag når tvangssalg blir begjært.
- (31) Ankemotparten har som støtte for å innfortolke et aktivitetskrav i sjøloven § 55 første ledd vist til panteloven § 6-3. Etter denne bestemmelse faller lovbestemt pant bort "dersom det ikke senest to år etter at pantkravet skulle ha vært betalt, innkommer

begjæring til namsmyndigheten om tvangsdekning, eller dersom dekning ikke gjennomføres uten unødig opphold". Da foreldelse av sjøpant blir regulert av spesialregel i sjøloven § 55, kommer panteloven § 6-3 ikke til anvendelse på sjøpant, jf. Ot.prp. nr. 39 (1977–1978) om pantelov, side 141 med henvisning til Rådsegn 8 Om pant, 1970, side 126. Etter min oppfatning gir panteloven § 6-3 heller ikke noe bidrag til forståelsen av sjøloven § 55 første ledd. Det fremgår av sammenhengen at alternativet "dersom dekning ikke gjennomføres uten unødig opphold" i panteloven § 6-3, tar sikte på tiden etter at dekningsbegjæring er fremsatt.

- (32) Jeg er på denne bakgrunn kommet til at det ikke er grunnlag for å innfortolke noe aktivitetskrav i sjøloven § 55 første ledd. Lagmannsrettens prinsipale avgjørelsesgrunnlag bygger således på en uriktig tolking av denne bestemmelse.
- (33) Det neste spørsmål er *hvordan tvisteloven § 33-10 første ledd bokstav f skal forstås*.
- (34) Ved endringen av sjøloven i 1972 stod de alminnelige reglene om arrest i tvangsfullbyrdsloven av 1915 kapittel 14. Da vi i 1992 fikk ny tvangsfullbyrdslov, ble ett års-regelen i den tidligere tvangsfullbyrdslov § 255 erstattet av bestemmelsene i tvangsfullbyrdsloven av 1992 § 14-15 bokstav c og f. Disse bestemmelsene finnes nå i tvisteloven § 33-10 første ledd bokstav c og f.
- (35) Det fremgår av tvisteloven § 33-4 andre ledd første punktum at retten i avgjørelsen om arrest eller i en senere avgjørelse på saksøktens begjæring skal sette frist for saksøkeren å reise søksmål om kravet, eller for å begjære tvangsfullbyrdelse dersom saksøkeren allerede har tvangsgrunnlag for sitt krav. Bortfall av arrest reguleres av § 33-10 første ledd. Denne bestemmelse fastsetter:

"Arresten faller bort uten opphevelse:

- a) når det blir tatt utlegg for saksøkerens krav i det arresterte formuesgode,
- b) når saksøkeren er gitt en frist for å stille sikkerhet eller for å reise søksmål om eller begjære tvangsfullbyrdelse av kravet, og fristen oversittes,
- c) når det ikke er satt frist for søksmål eller begjæring om tvangsfullbyrdelse, og søksmål ikke er reist eller tvangsfullbyrdelse begjært ett år etter avsigelsen av arrestkjennelsen,
- d) når saksøkte oppfyller pengekravet, eller det faller bort på annen måte, eller saksøkte rettskraftig er frifunnet for kravet,
- e) når saksøkeren gir avkall på sin rett etter arresten, eller
- f) når saksøkeren har fått fullbyrdsdom for kravet og utlegg ikke blir begjært innen en måned etter at dommen ble rettskraftig."

- (36) Som jeg tidligere har fremholdt, stilte tvangsfullbyrdsloven av 1915 § 255 krav om at tvangsdekning som hovedregel måtte være begjært innen ett år etter arresten. Begrunnelsen for at denne ett års-fristen ikke ble videreført ved tvangsfullbyrdsloven av 1992, fremgår av Ot.prp. nr. 65 (1990–91) om lov om tvangsfullbyrding og midlertidig sikring (tvangsfullbyrdingsloven), side 286–287:

"Bokstav c bestemmer at når det ikke er satt frist for søksmål eller begjæring om tvangsfullbyrding, faller arresten bort etter ett år regnet fra avsigelsen av arrestkjennelsen. ... Bestemmelsen har en viss parallell i tvfbl § 255 første ledd, men den skiller seg fra denne på flere punkter. Departementet mener at det gir de klareste linjer å beholde en ett-årsfrist bare for de tilfeller hvor frist ikke er satt, og at det for øvrig ikke er grunn til å pålegge arresthaveren å søke arrest forlenget dersom søksmål er reist og det trekker ut med å få dom. Dersom søksmål er reist i tide etter bokstavene

b og d, mener departementet at det først bør være når rettskraftig dom foreligger at nye skritt må foretas for at bortfall ikke skal inntre, jf bokstav f."

- (37) Sjøpant gir ikke i seg selv grunnlag for å begjære tvangsdekning. Hva som gir grunnlag for å begjære tvangsdekning i skip, reguleres av tvangsfullbyrdelsesloven av 1992 § 11-2 første ledd. Dekningsgrunnlag for sjøpanteberettigede krav kan skaffes på to måter. Den ene måten er at sjøpanthaveren får dom for kravet og for at skipet kan settes til tvangssalg, jf. Sjur Brækhus, Omsetning og kreditt 2, Pant og annen realsikkerhet, 3. utgave ved Borgar Høgetveit Berg, 2005, side 404, jf. side 425 og Thor Falkanger mfl., Tvangsfullbyrdelsesloven – kommentarutgave, Bind II, 4. utgave, 2008, side 675. Den andre måten er at sjøpanthaveren får dom for kravet og begjærer utlegg.
- (38) Etter tvisteloven § 33-10 første ledd bokstav a faller arresten bort dersom det blir tatt utlegg for et krav som er sikret ved arrest. Når det blir tatt utlegg for et sjøpantberettiget krav, trer imidlertid utlegget i sjøpanterettens sted og får samme prioritet som det sjøpanteretten tidligere hadde. Det at arresten faller bort ved utlegg, medfører derfor ikke at sjøpanthaveren mister sin sikkerhet.
- (39) I forliksklagen til Sula forliksråd krevde arresthaverne ikke dom for rett til å sette skipet til tvangssalg, men de nøyde seg med å kreve fullbyrdelsesdom for hyrekravene. Forliksrådets dom av 24. mars 2010 gir derfor ikke dekningsgrunnlag. For at arresthaverne etter denne dommen skulle kunne kreve tvangsdekning, måtte de derfor først ha skaffet seg utlegg.
- (40) Da sjøpanthaverne fikk arrest for sine krav, ble det ikke satt frist for å reise søksmål. De hadde da etter tvisteloven § 33-10 første ledd bokstav c en frist på ett år etter avsigelsen av arrestkjennelsene til å reise søksmål. Denne fristen har de overholdt. Siden de sjøpantberettigede ikke hadde tvangsgrunnlag for sine krav da arrestkjennelsene ble avsagt, er andre alternativ i § 33-10 første ledd bokstav c – begjæring om tvangsfullbyrdelse – ikke relevant.
- (41) Hvis arresthaverne i saken for Sula forliksråd ikke bare hadde krevd fullbyrdelsesdom, men også dom for retten til å sette skipet til tvangssalg, måtte en eventuell frist for å begjære tvangssalg ha vært fastsatt med hjemmel i tvisteloven § 33-4 andre ledd. Som tidligere påpekt, valgte imidlertid arresthaverne bare å kreve fullbyrdelsesdom for sine hyrekrav. Fra forliksrådets dom ble rettskraftig, fikk de da etter § 33-10 første ledd bokstav f en frist på en måned til å begjære utlegg. Når denne fristen ble oversittet, falt arresten bort, og da det på det tidspunkt var gått mer enn ett år fra kravene oppstod, ble også sjøpanteretten foreldet.
- (42) Lagmannsretten har etter dette tolket § 33-10 første ledd bokstav f riktig når den i sitt subsidiære avgjørelsesgrunnlag har lagt til grunn at arresten falt bort når utlegg ikke ble begjært innen en måned etter at forliksrådets dom ble rettskraftig.
- (43) På dette grunnlag må anken over lagmannsrettens kjennelse, slutningen punkt 1, forkastes.
- (44) Etter det resultat jeg er kommet til, har ankemotparten vunnet saken både for lagmannsretten og Høyesterett. Da anken har reist vanskelige lovtolkings spørsmål som ikke tidligere har vært avklart, finner jeg imidlertid at hver av partene bør bære sine sakskostnader for begge instansene, jf. tvisteloven § 20-2 tredje ledd.

(45) Jeg stemmer for denne

K J E N N E L S E :

1. Anken over lagmannsrettens kjennelse, slutningen punkt 1, forkastes.
2. Sakskostnader for lagmannsretten og Høyesterett tilkjennes ikke.

(46) Dommer **Bull:** Jeg er i det vesentlige og i resultatet enig med førstvoterende.

(47) Dommer **Falkanger:** Likeså.

(48) Dommer **Tjomsland:** Likeså.

(49) Justitiarius **Schei:** Likeså.

(50) Etter stemmegivningen avsa Høyesterett denne

K J E N N E L S E :

1. Anken over lagmannsrettens kjennelse, slutningen punkt 1, forkastes.
2. Sakskostnader for lagmannsretten og Høyesterett tilkjennes ikke.

Riktig utskrift bekreftes: